

Camellia

6

รักแพง
 สะท้านฟ้า
 อยากเห็นนั้กว่า
ใครจะกล้า
 กับ
ชางา
ผู้บ้าบิ่น

嫡女狂妃

拐个王爷乱天下

十九毅 สือจิวอี้ เจียน
 ชุนซิ่วเอินเจีย แปล
 Eruinu วาด

บทที่ 244 ขนลุกชู (1)

นี่นางพูดผิดไปหรือไม่ ประโยคเมื่อครูไม่ควรจะเป็น
'เจ้าประเม็นร้านหลี่เซียวเราสูงเกินไป' หรือหรือ เหตุใดถึง
กลับกันเล่า

ชาวบ้านต่างก็พากันมีนง มองเซียวหลังอวินด้วย
สายตาเหลือเชื่อ ทว่านางกลับยิ้มพลางเอ่ยว่า “ข้า เซียว-
หลังอวิน ไม่เคยเห็นร้านของตระกูลไปเหลืออยู่ในสายตา ข้าจะ
เปิดร้านที่ไหนก็ได้ตามใจ ไม่จำเป็นต้องรอฟังคำสั่งจากพวกเจ้า
ไม่รู้ว่าเจ้าหน้าใหญ่มาจากไหน หากกลัวว่าร้านหลี่เซียวของข้า
จะแย่งลูกค้าร้านพวกเจ้าก็ปิดร้านไปซะเสียแต่เนิ่นๆ จะได้
ไม่ต้องขายหน้าเมื่อถึงวันที่เจ็ง!”

เสียงสุดลมหายใจดังฮือในหมู่ผู้คน

เซียว...เซียวหลังอวินพูดว่าอะไรนะ!

ร้านไปหลี่จะเจ็งในไม่ช้า?!

เยว่จื่อหยวนโมโหจนแทบกระอักเลือด เขาชี้หน้านาง
ตวาดลั่น

“เจ้า...เจ้ากล้าแข่งว่าร้านของพวกเราจะเจ๊งหรือ?! เจ้านี้
มันช่างกล้าเสียจริง!”

แม้ผู้คนจะยอมรับว่าเซียวหลิงอวี่นั้นแข็งแรงถึงขั้น
สามารถล้มตระกูลกันได้ ทว่าอย่างไรเสีย ตระกูลกานก็ยิ่งใหญ่
ได้เพียงแค่นั้นในเมืองเสวียนอวี่น พอออกไปนอกเมือง เช่นไปถึง
เมืองเสวียนเย่หรือเมืองใหญ่อื่นๆ ก็ไม่มีใครเห็นหัวนัก

แต่ตระกูลไปหลี่นั้นเป็นตระกูลใหญ่ที่ผู้คนรู้จักทั่วทั้ง
แผ่นดิน ต่อให้เป็นปรมาจารย์สี่วิญญาณก็ยังไม่มีการกล้า
ออกหน้าเป็นศัตรูกับพวกเขาตรงๆ!

ดังนั้นผู้คนจำนวนไม่น้อยจึงเริ่มรู้สึกว่...เซียวหลิงอวี่น
จะหลงตัวเองมากเกินไปแล้ว!

เซียวหลิงอวี่นยิ้มน้อยๆ ไม่ได้ตอบกลับตรงๆ แต่กล่าว
ด้วยน้ำเสียงราบเรียบว่า “ข้าไม่ได้สาปแช่ง นี่เป็นผลจากการ
อ่านพลังโดยรอบต่างหาก เจ้าเชื่อหรือไม่ก็แล้วแต่ แต่ข้ากล้าพูด

“ได้เต็มปากว่า...ไม่เกินสามเดือน ร้านไปหลิในเมืองเสวียนอวีน
จะต้องปิดตัวลงแน่นอน”

มาอีกแล้ว! มาอีกแล้ว!

ประโยคนั้นอีกแล้ว!

ทุกคนชนลุกชูพร้อมกันโดยไม่รู้ตัว เพราะในตอน
ที่เซียวหลิงอวีนพูดว่าตระกูลเจียวจะล่มสลายภายในหนึ่งเดือน...
พวกเขาก็ล่มสลายจริงๆ

ตอนที่นางบอกว่าตระกูลกานจะถูกล้างบาง...ก็ถูก
ล้างบางจริงๆ

แล้วตอนนี้...นางพูดว่าร้านไปหลิจะเจ๊งภายในสามเดือน!

จะเป็นไปได้จริงหรือ!

ตระกูลไปหลิแข็งแกร่งเพียงใด คนทั้งแผ่นดินเสวียนซาง
ล้วนรู้ดี!

หากเป็นคนอื่นพูดว่าภายในสามเดือนร้านไปหลี่จะปิดตัวลง แนนอนว่าอย่ามัวไม่มีใครเชื่อ และอาจหัวเราะเยาะว่าคนผู้นั้นเพื่อเจ้าไปแล้ว

แต่คำพูดนี้ก็กลับออกจากปากของเซียวหลิงอวี่น ผู้ที่เปลี่ยนโลกทัศน์ของพวกเขาคั้งแล้วคั้งเล่า ผู้ที่สังหารกวาดล้างทุกอำนาจในเมืองเสวียนอวี่นด้วยพลังลี้ลับจนราบเป็นหน้ากลอง

คำพูดนี้ แม้หลักเหตุผลที่มีจะบอกให้ไม่เชื่อ แต่ในใจกลับมีเมล็ดพันธุ์แห่งความสงสัยโผล่พื้นดินขึ้นมา...หรือว่าร้านไปหลี่จะล่มจริง!

เยวี่จื่อหยวนโกรธจนร่างสั่นเทิ้ม

“ดี! ดีมาก! เจ้ากล้าพูดจาหลอกลวงให้คนตื่นตระหนกคิดว่าข้าจะเชื่อคำเพื่อเจ้าของเจ้าหรือ! เจ้าบอกว่าร้านไปหลี่จะปิดตัวใช่หรือไม่ ได้! ข้าจะรอดูว่าเจ้ามีปัญญาทำให้ร้านของเราปิดลงได้หรือไม่!”

สิ้นคำ เยวี่จื่อหยวนก็สะบัดแขนเสื้อเดินจากไปด้วยโทสะ เซียวหลิงอวี่นไม่สนใจเขาแม้แต่น้อย ยังคงสั่งให้คนเร่งตกแต่งร้านตามแผนเดิมต่อไป

เยวี่จื่อหยวนอัดอั้นแต่กลับไม่อาจจะบ้ายออกได้ จึงเขียนจดหมายส่งกลับไปยังตระกูลไปหลี่

เขายังไม่กล้าลงมือจัดการเซียวหลิงอวินด้วยตนเอง ด้วยได้ยินว่านางมีความเกี่ยวพันกับหอตัดรัตติกาล ซึ่งเป็นชื่อที่เขาไม่กล้าแตะต้อง

ที่จวนเจ้าเมือง อวินมัวเมื่อได้ยินว่าเซียวหลิงอวินกับร้านไปหลี่เหมือนจะเปิดศึกกัน เขาก็ได้แต่ยิ้มมุมปากรอดูไฟลุกจากอีกฝั่ง

ทว่าในขณะนั้นเอง บ่าวคนหนึ่งก็รีบร้อนเข้ามารายงาน

“ท่านเจ้าเมือง! เมืองเสวียนเย่ส่งข่าวแจ้งมา บอกว่าองค์หญิงสิบเอ็ดอี่เซียนเสวี่ กำลังจะมาเยือนเมืองเสวียนอวินขอรับ!”

เมื่อได้ยินชื่ออี่เซียนเสวี่ อวินมัวก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย ทว่าก็ยังต้องออกคำสั่งให้เตรียมต้อนรับอย่างสมเกียรติทั้งเมือง

สถานะขององค์หญิงสิบเอ็ดในแคว้นเสวียนเย็นนั้น สูงส่ง เป็นรองเพียงองค์รัชทายาท องค์ชายหลายพระองค์ยังมีอาจ เทียบเท่า

หากการมาเยือนของอีเซี่ยนเสว้ครานี้เกิดเหตุผิดพลาด ขึ้นมา แม้แต่องค์ชายยังไม่อาจรับผิดชอบไหว แล้วเมือง-เสวียนฮอวีนจะอยู่ในสภาพไหนเล่า!

สามสัปดาห์ต่อมา ในที่สุดเซียวหลิงฮอวีนก็รู้สึกพอใจกับการตกแต่งร้านสาขาใหม่เสียที นางจึงยกมือคำนวณฤกษ์ยาม ที่เป็นมงคล พบว่าวันมะรืนเป็นวันที่เหมาะแก่การเปิดกิจการ อย่างยิ่ง

เพียงแต่นางกลับรู้สึกประหลาดอยู่เล็กน้อย เพราะฤกษ์นี้ ดูเหมือนจะมีบางข้อบ่งชี้ว่าจะถูกคนกลั่นแกล้ง

หรือว่าวันนั้นจะไม่ราบรื่นอย่างที่ควร

แต่กลางร้ายแบบนี้ไม่ใช่เรื่องใหญ่ เซียวหลิงฮอวีนจึงไม่ได้ เปลี่ยนแผน เพียงให้บ่าวไพร่ออกไปประกาศว่า วันมะรืนนี้ ร้านหลีเซียวจะเปิดอย่างเป็นทางการ

บ่าวไพร่ต่างพากันดีใจ ออกไปข่าวประกาศด้วยความกระตือรือร้น ทว่าเมื่อกลับมา แต่ละคนกลับทำหน้าหน้าใจ

เชียวหลังอวินจึงเอ่ยถามว่าเกิดอะไรขึ้น บ่าวคนหนึ่งทำหน้าที่ซังกะตายพลางตอบว่า “คุณหนูใหญ่เจ้าคะ ทางจวนเจ้าเมืองออกประกาศมาว่า วันมะรืนเป็นวันที่องค์หญิงสิบเอ็ดจากเมืองเสวียนเย่จะมาเยือนเมืองเสวียนอวิน ขอให้ชาวเมืองทั้งหลายพร้อมใจกันออกมาต้อนรับ และในวันนั้นห้ามเปิดร้านค้าทุกแห่ง ดูทำร้านหลิเชียวจะเปิดไม่ได้แล้ว...”

เชียวหลังอวินได้ฟังดังนั้นก็หัวขมวดแน่น

องค์หญิงสิบเอ็ดอะไรกัน กล้าดีอย่างไรถึงให้ชาวเมืองทั้งเมืองต้องออกมาต้อนรับ!

นางจึงถามต่อว่า “แล้วร้านไปหลิละ ต้องปิดด้วยหรือไม่ ไม่ใช่ว่าร้านของคนพวกนั้นไม่มีใครในเมืองกล้าไปแตะต้องหรือ”

บ่าวไพร่ต่างก็รีบอธิบายอย่างงุนงงว่า “ไม่ต้องเจ้าคะ ร้านไปหลิไม่เคยปิดอยู่แล้ว ทุกคนล้วนรู้ว่า ร้านค้าในเมืองเสวียนอวินที่จวนเจ้าเมืองหมายถึงไม่ได้รวมร้านค้าของตระกูลไปหลิอยู่ด้วย”

เซียวหลิงอวีนได้ยินเช่นนี้ ก็แค่นหัวเราะเย้ยหยัน

“ร้านไปหาลี้ยังไม่ต้องปิด เช่นนั้นร้านหลีเซียวของข้า
ยิ่งไม่จำเป็นต้องสนใจประกาศของจวนเจ้าเมือง บอกทุกคนไป
วันนั้นเราจะเปิดร้านตามปกติ!”

เหล่าคนรับใช้ทั้งปาวชายและสาวใช้ต่างพากันตกใจ
จ้องมองเซียวหลิงอวีน ทว่าเมื่อคิดถึงนิสัยของเจ้านายแล้วก็
เข้าใจได้

นางเป็นเช่นนี้มาแต่ไหนแต่ไร ประกาศของจวนเจ้าเมือง
หรือ...สิ่งนั้นไม่เคยอยู่ในสายตานางเลยแม้แต่น้อย

แต่ถึงอย่างนั้น พวกเขาก็ยังพยายามเกลี้ยกล่อม

“คุณหนูใหญ่เจ้าคะ เราเห็นว่าควรเลื่อนวันเปิดร้าน
ออกไปก่อนดีกว่า ท่านอาจยังไม่ทราบว่าองค์หญิงสิบเอ็ดนั้น
เป็นสตรีอัจฉริยะผู้เปี่ยมพรสวรรค์ของแคว้นเสวียนเย่ แม้เป็น
สตรีแต่กลับสามารถหยั่งรู้ฟ้าดิน พลิกฟื้นชะตาได้หลายครา
หลายครั้งที่แคว้นเสวียนเย่เกือบประสบภัยใหญ่ ก็ต่างเป็น
องค์หญิงสิบเอ็ดนี่แหละที่คำนวณทำนายล่วงหน้าและหาทาง
แก้ไขได้ทัน”

“แม่นางจะไม่ใช่ปรมาจารย์สี่วิญญาณ แต่ก็มีความสามารถคล้ายผู้มีญาณหยั่งรู้ หากมีภัยอันตรายใดเกิดขึ้น นางแทบจะรับรู้ได้ล่วงหน้าทั้งสิ้น ทุกคนในแคว้นเสวียนเย่ต่างเคารพยกย่องนางประหนึ่งเทพธิดาเลยนะเจ้าคะ”

เซียวหลิงอวีนเล็กคิ้วขึ้นเล็กน้อย

โลกใบนี้ช่างกว้างใหญ่ มีเรื่องพิสดารอยู่ทุกหนแห่ง

ความสามารถในการล่วงรู้ล่วงหน้า มีความใกล้เคียงกับการทำนายดวงและการคำนวณเสี่ยงทายมาก เพียงแต่แบบหนึ่งเป็นสัมผัสรับรู้ที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ส่วนการทำนายดวงและเสี่ยงทายนั้น ต้องอาศัยทั้งพรสวรรค์และความเพียรพยายาม

หากจะพูดกันตามจริง การดูดวงทำนายผ่านหลักการนั้นย่อมดูน่าเชื่อถือกว่า

นางไม่คิดจะใส่ใจเรื่องขององค์หญิงสิบเอ็ดมากนัก ต่อให้อีกฝ่ายจะเก่งกาจเพียงใด ก็ไม่เกี่ยวข้องกับฉันใดกับนางเลย

ยิ่งไปกว่านั้น เชี่ยวหลิงอวีน[†]ไม่คิดจะออกมาต้อนรับ
อีกฝ่ายด้วยซ้ำ ใครกันที่จะสำคัญถึงขั้นให้นาง ผู้เชี่ยวชาญด้าน
ศาสตร์ฮวงจุ้ยผู้ยิ่งใหญ่ในชาติก่อนไปยืนต้อนรับ!

เชี่ยวหลิงอวีนโบกมือให้ทุกคนเลิกกังวล แล้วสั่งให้
กระจายข่าวไปตามเดิมว่า...ร้านหลีเชียวจะเปิดให้บริการ
ในวันมะรืน!

บทที่ 245 ขนลุกชู (2)

ร้านไปหลี่

เยว้จื่อหยวนได้ยินข่าวจากบ่าวในร้านว่า เชียวหลิงอวิ้นยังตั้งใจจะเปิดร้านในวันเดียวกับที่องค์หญิงสิบเอ็ดเดินทางมาถึงให้ได้

เขาย่อมรู้ดีว่าในวันนั้น ทั้งเมืองเสวียนอวิ้นไม่มีร้านใดกล้าเปิด มีเพียงร้านของตระกูลเขาที่ได้รับการยกเว้น

เชียวหลิงอวิ้นผู้นี้ ช่างอวดดีไม่รู้จักประมาณตน แม้แต่ประกาศจากจวนเจ้าเมืองก็กล้าไม่ใส่ใจ เช่นนี้เท่ากับเป็นการหมิ่นเกียรติองค์หญิงอี่เซี่ยนเสว้โดยตรง

คราวนี้ละ...สนุกแน่!

อวิ้นมัวเองก็เพิ่งรู้ข่าวในคืนก่อนที่อ๊อเซียนเส่ว์จะมาถึง
ว่าเซียวหลิงอวิ้นถึงกับไม่สนใจประกาศของจวนเจ้าเมืองเลย
ด้วยซ้ำ

สีหน้าของเขาเคร่งขรึม ความรู้สึกที่เขามีต่อเซียว-
หลิงอวิ้นนั้นมีแต่ความระแวงและไร้เมตริมาโดยตลอด

“เซียวหลิงอวิ้น หรือเจ้าเข้าใจว่าตำแหน่งเจ้าเมือง-
เสวียนอวิ้นนี้ เพียงเจ้าคิดหมายปองก็จะแย่งไปได้ตามใจ! คิดว่า
แค่ล้มตระกูลกานไต้ ข้าจะไม่สามารถจัดการเจ้าได้จริงหรือ!
ไหนๆ เจ้าก็แสดงเจตนาชัดเจนแล้วว่าหมายจะชิงตำแหน่งเจ้าเมือง
ของข้า เช่นนั้นอย่าได้โทษว่าข้าจะต้องตัดรากถอนโคนเสีย!”

อวิ้นมัวรู้สึกว่าการที่เซียวหลิงอวิ้นไม่เห็นหัวเขา เท่ากับ
เป็นการทำทนาย และเป็นการประกาศสงครามอย่างชัดเจน

ในวันเปิดร้าน

เซียวหลิงอวิ้นสั่งให้วานซิง ฟางเทียนหย่ง และคนอื่นๆ
จุดพลุเวทมนต์หน้าร้าน

แสงสีสันเจิดจ้า มังกรฟ้าหงส์ร้อน งดงามจับตาแม่ใน
ยามกลางวัน เรียกสายตาผู้คนให้หันมามอง แต่ชาวบ้าน
ทั้งหลายกลับไม่กล้าอยู่ดูนาน ต่างเร่งฝีเท้ามุ่งหน้าไปยังประตู
เมือง

ทั้งเมืองเสวียนอวี่น ทุกบ้านทุกเรือนล้วนต้องมีคน
ออกมาเป็นตัวแทน ยืนเรียงแถวตามเส้นทางเพื่อต้อนรับเสด็จ
ตามคำสั่งของจวนเจ้าเมือง

แนวขบวนต้อนรับเรียงยาวเรื่อยไปจนกระทั่งถึงหน้าร้าน
ตระกูลไ้หลี

แท้จริงแล้ว องค์หญิงสิบเอ็ดอี่เซียนเส่วมีได้เลือกหยุดพัก
ที่จวนเจ้าเมือง หากแต่พักอยู่บนชั้นสูงสุดของร้านตระกูลไ้หลี

ร้านของตระกูลไ้หลีไม่เพียงขายสินค้าครบครัน แต่ยังมี
บริการครบวงจร แม้แต่ที่พักก็มีให้เลือก ทุกห้องสร้างอย่าง
หรูหรา ประดับตกแต่งงดงามโอ้อ่า ไม่ใช่ที่พักที่คนทั่วไปเอื้อม
ถึงได้

เมื่อขบวนชาวบ้านที่มายืนรอต้อนรับองค์หญิงสิบเอ็ด
เดินมาถึงหน้าร้านตระกูลไ้หลีก็พบว่า...ร้านหลีเขียวของ

เชียวหลังอวิงกลับเปิดทำการในวันนี้ ทั้งที่เจ้าเมืองออกประกาศห้ามเปิดร้านแล้วแท้ๆ!

ชาวบ้านต่างพากันตื่นตื่น มองผืนผ้าสีแดงที่ห้อยอยู่หน้าร้านซึ่งเขียนรายละเอียดกิจกรรมเปิดร้านเอาไว้อย่างถี่ถ้วน

ยันต์เวทลดห้าส่วน โอสถลดสี่ส่วน หากซื้อสินค้ามากกว่าหนึ่งแสนสิลาวิญญาน รับทันทีโอสถชั้นสามหรือยันต์เวทมูลค่าหนึ่งหมื่นสิลาวิญญาน!!

ใครเล่าจะไม่รู้ว่าคุณภาพยันต์ของร้านหลี่เชียวดีเพียงใด ปกติแต่ละคนจำกัดให้ซื้อได้เพียงสองถึงสามแผ่นเท่านั้น แต่วันนี้กลับให้ซื้อได้ถึงห้าสิบแผ่น!

บรรดาชาวบ้านที่เดิมมารอต้อนรับองค์หญิงต่างเริ่มกระสับกระส่าย

ไหนๆ อีเชียนเสว่ก็ยังไม่ถึง เช่นนั้นเข้าไปซื้อก่อนก็แล้วกัน! หากพลาดโอกาสนี้ไป วันหน้าจะไม่มีทางซื้อยันต์เวทหรือโอสถได้จำนวนมากในราคาพิเศษเช่นนี้อีก!

ผู้คนที่ยืนอยู่สองฝั่งหน้าร้านตระกูลไปหลีกต่างก็เริ่มหันมาถามว่านซิง ว่านตัน และเติ้กรับใช้หน้าร้านหลีเซียวอย่างอดไม่ได้

“วันนี้ยันต์เวทลดครึ่งราคาจริงหรือ แล้วยังซื้อได้ที่เดียวห้าสิบแผ่น? เลือกชนิดเองได้ด้วย?”

เยว่จื่อหยวนแต่เดิมมั่นใจว่าในเมืองต่างมารอด้อนรับอิ้เซียนเสว้ ร้านของเซียวหลิงอวิ้นแม้เปิดก็ต้องเจียบเหงาว่าไม่คาดคิดเลยว่าผู้คนกลับเริ่มเคลื่อนไหวด้วยความอยากซื้อ!

เขาจึงส่งสัญญาณให้เติ้กรับใช้ในร้าน

เติ้กรับใช้จึงรีบพูดเสียงดังขึ้นมาทันทีว่า “ทุกท่านโปรดยืนให้เรียบร้อย องค์หญิงสิบเอ็ดไถ่จะมาถึงแล้ว อย่าให้นางเห็นว่าพวกท่านไม่ให้ความเคารพ!”

แม้ผู้คนจะรีบยืนตัวตรงตามคำเตือน แต่สายตาก็ยังไม่ยอมละไปจากร้านหลีเซียว

กลิ่นหอมของโอสถชั้นดีจากภายในร้านลอยออกมาจนแทบอดใจไม่ไหว

ทุกคนต่างก็รู้ดีว่าไอศถของร้านหลีเซียวมีคุณภาพ
เหนือกว่าร้านทั่วไปถึงสองเท่า!

“ใช่แล้ว กลิ่นไอศถชัดๆ นี่มันไอศถชำระปราณชั้นห้า!
ขจัดสิ่งตกค้างในร่าง กำจัดจิตมาร เพิ่มโอกาสทะลวงระดับ!
พวกเจ้าได้กลิ่นกันหรือไม่!”

“ข้าทนมไม่ไหวแล้ว! ไหนๆ องค์หญิงก็ยังไม่มา ข้าอยาก
ได้ไอศถชำระปราณนี้มานานแล้ว ถ้าพลาดวันนี้ แล้ววันหน้า
เกิดจำกัดการซื้อขึ้นมาก็ไม่รู้ว่าจะมีโอกาสได้ซื้ออีกเมื่อไหร่!”

“ไอศถที่ข้าใช้ในการฝึกฝนหมดไปนานแล้ว ตั้งแต่ได้ลอง
ซื้อจากร้านหลีเซียว ข้าก็ไม่อยากแตะต้องไอศถจากร้านอื่น
อีกเลย วันนี้ต้องรีบคว้าไว้ก่อนสักห้าสิบบเม็ด เพราะไม่รู้ว่าจะวันหน้า
จะมีโอกาสแย่งซื้อมาได้หรือไม่ ไหนจะลดราคาถึงสี่ส่วนอีก!”

“ข้าก็เหมือนกัน ข้าหมายตายันต์อัสนีสวรรค์ชั้นหก
มานานเป็นเดือนแล้วยังหาซื้อไม่ได้เลย วันนี้ต้องซื้อให้จุกใจ!”

ชาวบ้านแต่ละคนเริ่มทนมไม่ไหว พวกภักษุเข้าไปยังร้าน-
หลีเซียว

ในเวลาไม่นาน ร้านหลี่เซียวก็เต็มไปด้วยผู้คน ว่านชิงกับว่านตันถึงกับไม่คาดคิดเลยว่าผู้คนจะยอมเดินเฉยต่อประกาศของเจ้าเมืองเพียงเพื่อจะซื้อยันต์และไอศถของร้านพวกเขา!

ทั้งสองรีบกันผู้คนที่ยังเบียดเข้ามาไม่หยุดหย่อน พร้อมยิ้มแย้มแจ่มใสปลอบประโลมว่า “อย่าเพิ่งรีบไป ทุกท่าน ร้านเรามีสินค้าพอให้ทุกคนแน่นอน แต่ตอนนี้ในร้านคนแน่นมากแล้วรอให้คนชุดแรกเลือกเสร็จและออกมาก่อน แล้วชุดถัดไปถึงจะเข้าไปได้ โปรดลงชื่อเรียงลำดับกับข้าก่อน เข้าได้รอบละห้าสิบคน”

เมื่อได้ยินดังนั้น ผู้คนก็รีบเร่งเฝ้า

“เช่นนั้นก็รีบให้พวกเขาเลือกเสร็จเร็ว ๆ สิ! เตี่ยวงศ์หญิงสิบเอ็ดก็จะมาถึงแล้ว!”

“ใช่แล้ว! เฮ้ๆ พวกเจ้าข้างในนะ อย่าอึดอาดยืดขาดสิ พวกเราก็อยากซื้อเหมือนกันนะ!”

เสียงเร่งรัดดังระงมจากด้านนอก พวกเขาเพียงได้ยินว่าต้องลงชื่อเรียงลำดับก็ไม่อาจอยู่เฉย รีบแย่งกันให้ว่านชิงกับว่านตันลงชื่อให้

ในเวลาไม่นาน ภายในร้านหลีเซียวสาขาใหม่แน่นขนัดไปด้วยผู้คนไม่พอ ด้านหน้ายังมีผู้คนเบียดแน่นรอเข้าคิวอีกเป็นกลุ่มใหญ่

เยว้จื่อหยวนเห็นร้านหลีเซียวได้รับความนิยมนั้นหลามจนแทบกลายเป็นงานเทศกาล ใบหน้าของเขาเขียวคล้ำไปด้วยความโกรธ เขาหันไปส่งสัญญาณให้เด็กรับใช้คอยเตือนผู้คนที่ทว่ากลับได้เห็นว่าชาวบ้านต่างทยอยกันออกมาจากร้านด้วยสีหน้าเปี่ยมสุข ต่างพากันถือยันต์และไอสตุที่ได้มาอย่างพึงพอใจ

ว่ากันว่าข้างในยังมีไอสตุหลอมรวมที่ช่วยให้ผู้ฝึกตนระดับผลานมายาทะลวงไปยังระดับหลอมแก่นได้สำเร็จ แม้กระทั่งไอสตุเปลี่ยนลักษณะผลัดกระดูกที่แสนล้ำค่ายังมีขาย!

เมื่อคนกลุ่มแรกยืนยันว่าข่าวลือเป็นจริง คนที่เหลือยิ่งทนไม่ไหว แทบจะลืมนึกถึงเหตุผลที่ตนมารอดต้อนรับองค์หญิงไปสิ้น เพราะต่อให้เป็นองค์หญิงสิบเอ็ด ก็ไม่สำคัญเท่าการทะลวงระดับฝึกตน!

เยว้จื่อหยวนได้แต่มองผู้คนผลัดกันเข้าออกร้านหลีเซียวด้วยความอิจฉา ในใจยิ่งปวดร้าวอย่างหนัก

แม้แต่ตอนเปิดร้านของตระกูลไปหลี่เองก็ยังคึกคักไม่ได้ถึงหนึ่งในสิบของร้านหลี่เซียวในวันนี้!

ที่น่าตกใจยิ่งกว่าคือ ชาวบ้านที่ได้ยินว่าร้านหลี่เซียวไม่จำกัดจำนวนสินค้าต่อคนในวันนี้ ต่างก็วิ่งฝ่าฝูงชนมาด้วยความเร่งรีบ

ไม่ว่าจะเป็นยันต์ โอสถ หรือแม้กระทั่งสมบัติชั้นกลางหรือชั้นสูง ขอแค่จำนวนรวมไม่เกินห้าสิบชิ้นก็สามารถเลือกซื้อได้ตามใจ!

ผู้ฝึกตนคนหนึ่งที่ยืนอยู่ห่างออกไปถึงย่านถนนอีกฝั่งถึงกับตะโกนลั่นว่า “ข้าไม่สนอะไรทั้งนั้นแล้ว! ข้าจะไปซื้อโอสถเปลี่ยนลักษณะผลัดกระดูก! หากนำไปเข้าเออร์กิน ต่อไปเขาต้องได้เป็นใหญ่แน่!”

บุรุษร่างใหญ่หมวดเคราดกครึมผู้หนึ่งรีบวิ่งฝ่าฝูงชนไปโดยไม่แยแสงานต้อนรับองค์หญิงแม่แต่น้อย

ผู้คนคนอื่นเมื่อได้ยินชื่อโอสถเปลี่ยนลักษณะผลัดกระดูก โอสถหลอมรวม หรือแม้กระทั่งโอสถยืดอายุขัยว่าล้วนมีขายในวันนี้ก็ไม่อาจสงบใจได้อีกต่อไป

คนหนึ่งกัตพันพูดว่า “ข้า...ข้าจะรีบไปเรียกลูกมาซื้อยันต์
กับโอสถเตรียมไว้ก่อน อีกไม่กี่วันข้าต้องเดินทางไกลเพื่อคุ้มกัน
สินค้า ต้องเตรียมของให้พร้อมที่สุด!”

ผู้คนรอบข้างมองหน้ากันไปมาอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะทยอย
แยกย้ายออกจากขบวนต้อนรับไปอย่างเงียบ ๆ

ในเมื่อองค์หญิงยังไม่ถึง เช่นนั้นไปซื้อของก่อนก็แล้วกัน!

บทที่ 246 ขนลุกชู (3)

ไม่นาน ถนนทั้งสองฝั่งที่เคยคลาคล่ำไปด้วยฝูงชนก็เคลื่อนคลายเหลือเพียงบางคนยืนอยู่ประปราย บรรยากาศดูเงียบเหงาอย่างเห็นได้ชัด

เมื่อขบวนของอีเซียนเส่วเคลื่อนเข้าสู่ประตูเมือง ก็พบชาวเมืองบางส่วนกำลังส่งเสียงโห่ร้องต้อนรับอยู่ทั้งสองฝั่ง

สีหน้าของอีเซียนเส่วฉายแววร่าคาญขึ้นเล็กน้อย นางไม่ชอบเสียงจ้อแจแบบนี้ที่สุด แต่เมื่อเห็นอวิ๋นมั่วที่นั่งอยู่บนหลังอสูรวิญญูณ สง่างามผึ่งผาย หล่อเหลาทรงอำนาจ นางจึงข่มอารมณ์ลง ไม่ยอมมลดม่านหน้าต่างลง เพียงแต่ให้สาวใช้ออกไปแจ้งให้ทุกคนเงียบเสียงลง

เมื่อชาวบ้านได้ยินว่าองค์หญิงไม่ชอบเสียงอีกก็กสีหน้าต่างก็เปลี่ยนเป็นดีใจทันที รีบเอ่ยถามอย่างตื่นเต็นว่า “เช่นนั้น...พวกเรากลับบ้านได้แล้วใช่หรือไม่!”

สาวใช้หนึ่งวิ่งไปครู่หนึ่ง คำถามของชาวบ้านทำเอานางถึงกับพูดไม่ออก

อะไรกันนี่! ได้มารอต้อนรับองค์หญิงถือเป็นเกียรติของพวกเจ้าชาวบ้านแท้ๆ แต่กลับอยากกลับกันหมด?!

แน่นอนว่าอี๋เซี่ยนเสว่ก็ได้ยินบทสนทนานั้น ใบหน้าของนางแสดงความไม่พอใจวูบหนึ่ง แต่ก็เพียงกล่าวกับสาวใช้ว่า “พวกเขาอยากกลับก็ให้กลับไปเถอะ ยืนอยู่นานก็คงเมื่อย ตัวข้ารู้ว่าพี่มัวมีใจให้ข้าเพียงเท่านี้ก็พอแล้ว”

สาวใช้จึงได้แต่กลับมาบอกว่าทุกคนสามารถแยกย้ายได้

ทันทีที่สิ้นคำ ชาวบ้านต่างโห่ร้องด้วยความยินดี

“เยี่ยมเลย! องค์หญิงอนุญาตให้เรากลับได้แล้ว! รีบไป! รีบไปที่ร้านหลี่เซียวกันเถอะ! ขึ้นไปช้าเดี๋ยวของหมด!”

เมื่อชาวบ้านได้รับอนุญาตก็รีบพากันวิ่งหายลับไปทางร้านหลี่เซียวกันหมด

บริเวณหน้าประตูเมืองที่เคยครึกครื้น บัดนี้เหลือเพียง
อวิ้นมัว เหล่าขุนนางของเมืองเสวียนอวิ้น และทหารยามเพียง
หยิบมือ

อีเซี่ยนเส่ว่มองถนนที่โล่งเปล่าด้านหน้า ใบหน้าก็ยิ่ง
บึ้งตึงกว่าเดิม

นางแม่จะรำคาญเสียงเอะอะโหวกเหวกจากการต้อนรับ
แต่ก็ดีกว่าการไม่มีใครมาต้อนรับเลยเช่นนี้! นี้ทำให้ดูราวกับว่า
สถานะของนางไร้ความสำคัญ!

อีเซี่ยนเส่ว์นึกถึงร้านหลีเซียวที่ชาวบ้านเอ่ยถึงก่อนหน้า
จึงแสรังทำเสียงสบายๆ เอ่ยถามอวิ้นมัวว่า “พี่มัว ร้านหลีเซียว
ของเมืองเสวียนอวิ้นที่พูดถึงนั่นคือร้านอะไรหรือ มีชื่อเสียงมาก
หรืออย่างไร เหตุใดชาวบ้านจึงได้ตื่นตื่นกัน?”

อวิ้นมัวฟังน้ำเสียงอันดูราบเรียบหากแต่แฝงไอเย็น
บางเบา นั้น ก็แค้นหัวเราะในใจ ก่อนจะตอบออกไปด้วยสีหน้า
เคารพ

“ศิษย์น้องเส่ว์เออร์คงยังไม่รู้ ร้านหลีเซียวแห่งนี้ เจ้าของ
คือหญิงนามเซียวหลิงอวิ้น เป็นผู้ที่ในเมืองเสวียนอวิ้นไม่มีใคร

สามารถควบคุมได้ อดีตเจ้าเมืองจากตระกูลกานธุกนางล้มล้าง
จนสิ้น แม้แต่บิดาตัวเองก็ยังคงจบชีวิตด้วยน้ำมือของนาง
จนบัดนี้ยังหาร่างไม่พบ เดิมทีข้าออกประกาศห้ามมิให้เปิด
ร้านใดๆ ในวันนี้ ทว่าร้านหลี่เซียวกลับไม่มีหระ ยังจงใจเปิดร้าน
ในวันเดียวกับที่ท่านเดินทางมาอีกด้วย”

เซียวหลิงอวีน?

ชื่อนี้คุ้นหู!

นี่ก็ออกแล้ว ดูเหมือนจะเป็นหนึ่งในคนที่ราชครูกล่าวถึง
ว่าเกี่ยวข้องกับหอดัตต์รัตติกาล อีกทั้งยังมีเด็กที่เหมาะสมจะใช้
สร้างเป็นหุ่นเชิดชั้นดีอยู่ในมือด้วย

เหตุผลหลักที่อี่เซียนเสวี่มาที่นี่ครั้งนี้ นอกจากมาเพื่อนำ
ตัวหุ่นเชิดคนนั้นกลับไป ยังมีอีกเป้าหมายสำคัญ นั่นคือการมา
พบอวีนมั่ว

ไม่คาดคิดเลยว่าอวีนมั่วผู้มีศักดิ์ศรีสูงส่งเช่นนี้ กลับจน
ปัญญาต่อหญิงสามัญชนคนหนึ่งได้

เซียวหลิงอวีนอย่างนั้นหรือ นางจะไม่มีวันปล่อยให้อวีนมัว
จดจำหญิงผู้นั้นได้เด็ดขาด!

อี่เซียนเส่ว้พูดเสียงนุ่มราบเรียบว่า “เจ้าของร้านหลี่เซียว
ช่างเก่งกาจนัก ข้าเริ่มสนใจขึ้นมาแล้วสิ เช่นนั้น...เราไปดูร้าน-
หลี่เซียวกันเถอะ”

อวีนมัวได้ยินคำพูดเช่นนี้ก็รู้ทันทีว่าอี่เซียนเส่ว้เริ่ม
โกรธแค้นเซียวหลิงอวีนแล้ว

นั่นตรงกับสิ่งที่เขาต้องการพอดี!

เขานำอี่เซียนเส่ว้มุ่งหน้าต่อไปยังถนนที่ตั้งของร้าน-
ตระกูลไปหลี่ ทว่าเมื่อมาถึงกลับพบว่าบริเวณนั้นแน่นขนัดไป
ด้วยฝูงชน เสียงจ้อแจตังระงม

“แม่งเอ๊ย ใครเหยียบเท้าข้า! ออกมานะ! ข้าจะตีให้ชา
ขาดเลย!”

“อย่าดันทุรัง หน้าคนเยอะมาก เด็กร้านหลี่เซียวบอกให้
ต่อแถวให้ดี ดันกันแบบนี้จะยิ่งซ้ำเข้าไปใหญ่!”

แต่คนเหล่านั้นก็ยังเบียดกันเข้าไปข้างหน้า พร้อมตะโกนต่อว่า “ถุย อย่ามาหลอกกันเลย! นึกว่าเรามาช้าจะไม่รู้หรือไรว่า เขาให้เข้าเป็นรอบ ใครลงชื่อก่อนก็ได้เข้าไปก่อนทั้งนั้น ถอยไปๆ พวกเราก็จะลงชื่อเหมือนกัน!”

อีเซียนเส่ว้มองเห็นผู้คนที่แออัดยัดเยียดกันเต็มถนน ก็แทบไม่ยากเชื่อสายตา นางไม่เคยเห็นร้านใดตั้งคูดผู้คนที่ได้มากขนาดนี้มาก่อน

ไม่เสียแรงที่มีความเกี่ยวข้องกับหอตัตร์ตติกาล ดูท่าจะมีความสามารถอยู่บ้าง

นางส่งสัญญาณให้กับอวินมั่ว เขาจึงรีบสั่งให้ทหารเปิดทางทันที

“ไอ้เวร ใครมันดึงข้าวะ!”

“เหวอๆ ทำอะไรของเจ้า ใครมัน...เอ๊ะ! เจ้าเมือง?!”

ชาวบ้านที่โดนทหารผลักให้ถอยออกจากทางพากันสบถว่า ก่อนจะตกใจเมื่อเห็นอวินมั่วและอีเซียนเส่วียืนอยู่ตรงแยกถนน

พวกเขารีบเบียดกันหลบออกไปจนพอจะเปิดช่องทางได้ แต่ทางที่เปิดออกก็แค่พอให้คนสี่คนเดินเรียงกันได้เท่านั้น เกี้ยวเทียมม้าที่องค์หญิงนั่งอยู่ไม่มีทางผ่านเข้าไปได้แน่

อวินมัวเห็นคิ้วของอีเซียนเสว้เริ่มขมวด จึงทวาดเสียง ดุดันออกไปว่า “ยังไม่รีบเปิดทางอีก!”

ความหมายชัดเจนว่าจะใช้กำลังเข้าจัดการ

เสียงร้องโอดครวญเริ่มดังขึ้นเรื่อยๆ จนแม้แต่เซียว-หลิงอวินก็ยังอดไม่ได้ต้องออกมาดู

ภาพที่นางเห็นคือบรรดาชาวบ้านถูกทหารผลักกระเด็นไปที่ละคน

เหล่าชาวบ้านไม่กล้าขัดขืน ได้แต่หน้าแดงคอแข็งถอยออกไป หรือไม่ก็ป็นขึ้นหลังคาบ้านหรือยอดไม้ดูจากที่ไกล

เมื่อจัดการผู้คนได้มากพอแล้ว เกี้ยวของอีเซียนเสว้และ อสุรวินญาณของอวินมัว พร้อมด้วยข้าราชการข้างหลัง จึงค่อยๆ เคลื่อนขบวนเข้ามา

เชียวหลังอวิ้นยืนอยู่หน้าร้าน มองดูพวกเขาเดินตรง
เข้ามาทางร้านหลี่เชียว เห็นได้ชัดว่าจุดหมายคือร้านของนาง

เมื่อใกล้ถึง อวิ้นมัวก็กระโดดลงจากหลังอสูรวิญญาณไป
ประคองอี่เซียนเสว้ลงจากเกี้ยว

แม้ใบหน้าของอี่เซียนเสว้จะไม่จัดวางดงามลุ่มเมือง
แต่ผิวขาวผ่องต้งหิมะ บุคลิกสง่างามอ่อนช้อย ชุดที่สวมก็
ประณีตวิจิตรทำให้ดูน่ามองไม่น้อย

ชาวบ้านไม่น้อยที่เห็นนางก้าวลงจากเกี้ยวต่างก็รู้สึก
ตะลึงอยู่ชั่วขณะ

แม้แต่ในสายตาของเชียวหลังอวิ้น อี่เซียนเสว้ก็มิได้
มีอารมณ์คุกคามใดๆ ซ้ำรอบตัวนางยังแผ่ไอสีทองจางๆ ของ
แรงกุศลออกมา แต่ไม่รู้เพราะเหตุใด เชียวหลังอวิ้นยิ่งมองก็ยิ่ง
รู้สึกว่าแรงกุศลนี้ช่างประหลาดนัก นางจึงยืนนิ่งไม่แสดงท่าที
ใดๆ จ้องมองคนกลุ่มนั้นเข้ามาใกล้อย่างเงียบเชียบ

อี่เซียนเสว้กล่าวทักด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า “เจ้าคือ
เชียวหลังอวิ้น? เจ้าของร้านของร้านหลี่เชียว?”

เซียวหลิงอวิ้นพยักหน้า ตอบสั้นๆ ว่า “มีฐานะอันใดหรือ”

อีเซียนเสว่ยังคงยิ้มละไมและกล่าวว่า “วันนี้ข้าเพิ่งมาถึง ก็ได้ยินชื่อเสียงของร้านหลีเซียวเข้า ดูเหมือนแม่แต่พี่มัวยังชมเจ้า ข้าก็เลยอยากมาดูสักหน่อย เพียงไม่คิดว่าร้านหลีเซียวจะเปิดอยู่ตรงข้ามร้านตระกูลไปหลี่เช่นนี้ ดูท่าว่าความสัมพันธ์ระหว่างเจ้ากับตระกูลไปหลี่คงไม่ธรรมดา กระตุ้นให้ข้าเกิดความสนใจขึ้นมาจริงๆ ไม่ทราบว่าจะให้ข้าเข้าไปดูข้างในได้หรือไม่”

โดยทั่วไปแล้ว ย่อมไม่มีใครกล้าปฏิเสธผู้ที่มาดีและพูดจานอบน้อมเช่นนี้ แต่เซียวหลิงอวิ้นหรือตามองไอกุศลสีทองที่ห่อหุ้มร่างอีเซียนเสว่อยู่ แล้วแค่นหัวเราะเย็นกล่าวว่า “ขอโทษด้วย หากอยากเข้าไปชมร้าน ต้องต่อแถว แต่ข้าว่าองค์หญิงเช่นท่านดูจะชอบแย่งชิงของคนอื่นอยู่ไม่น้อยเลยนะ อย่างเช่น... ดวงชะตาของผู้อื่น”

นางพอมองออกแล้วว่า เดิมทีดวงชะตาขององค์หญิงผู้นี้ควรจะเต็มไปด้วยอุปสรรคและก่อกกรรมทำชั่ว แต่กลับปรากฏแรงกุศลแปลกประหลาดขึ้นรอบตัว และแรงกุศลนี้ช่างขัดแย้ง

กับตัวตนอย่างมาก แสดงว่าแรงกุศลนั้นมีใช้ของนางโดยกำเนิด
แต่ได้รับมาด้วยวิธีบางอย่าง!

บทที่ 247 ตะลึงงันดั่งท่อนไม้ (1)

ทันทีที่อีเชียนเสว่ปรากฏตัวก็ทำให้เซียวหลิงอวินนึกถึงหญิงชราที่เรียกขานตนว่าแม่เฒ่าราตรีที่นางพบในวันนั้น ณ เมืองเสวียนเย่ ความไม่ชอบมาพากลบนตัวของทั้งสองช่างละม้ายคล้ายกันอย่างยิ่ง

อีเชียนเสว่เบิกตาขึ้นเล็กน้อย แต่ใบหน้ายังคงประดับด้วยรอยยิ้มละมุน เอ่ยว่า “แม่นางเซียวกล่าวเช่นนี้ช่างประหลาดนัก ในเมื่อร้านหลีเซียวตั้งตนสูงส่งถึงเพียงนั้น แล้วข้าเองก็เหนื่อยแล้ว ใ้วันหน้าหากพอมีอารมณ์ค่อยมาเยี่ยมชมอีกครั้งก็แล้วกัน”

อีเชียนเสว่เพิ่งพูดจบ เย่วจื่อหยวนก็นำเด็กรับใช้เบียดตัวเข้ามาด้านหน้า รีบเอ่ยกับอีเชียนเสว่ว่า “น้อมต้อนรับองค์หญิง-ลิบเอ็ดที่ให้เกียรติมาเยือน ร้านหลีเซียวนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับร้านไปหลีของเราเลยสักนิด เป็นร้านหลีเซียวที่คิดจะช่วงชิงฐานะของร้านไปหลี จึงตั้งใจมาแก่งแย่งกับเราโดยตรง แต่ร้านหลีเซียวก็ไม่มีสิ่งใดให้กลัว ท่านไม่จำเป็นต้องใส่ใจให้มากนัก

ห้องรับรองชั้นยอดถูกจัดเตรียมไว้ให้ท่านเรียบร้อยแล้ว ข้าน้อย
จะนำทางให้เดี๋ยวนี้ขอรับ”

คำพูดของเยอร์จื่อหยวนเผยให้เห็นชัดเจนว่าตระกูลไปหลี่
รังเกียจเชื้อหวหลังอวินเพียงใด

อีเซียนเส่วฟังแล้วจึงพยักหน้าเล็กน้อย จงใจเผยแวง
ดูแคลนพลางเอ่ยว่า “ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้ เช่นนั้นร้านหลี่เซียวก็คง
ไม่มีสิ่งใดน่าชมอีกแล้ว ในเมื่อไม่ใช่ของที่คุณควร ข้าก็ไม่คิด
เสียเวลา ร้านไปหลี่ยังคงบริการได้ถูกใจยิ่งนัก ขอรบกวน
ผู้จัดการเยอร์จื่อนำทางด้วย”

คำพูดนี้ของอีเซียนเส่วแสดงเจตนาอย่างชัดเจนว่า
ร้านหลี่เซียวไม่คู่ควรได้รับการยอมรับ เป็นเพียงร้านไร้ชื่อเสียง
ที่เทียบร้านไปหลี่ไม่ติด

หากเป็นทีอื่น คำพูดเช่นนี้ก็เท่ากับทำลายชื่อเสียง
ร้านคำร้านหนึ่งให้จมดิน เพราะเมื่อบุคคลผู้มีอำนาจและบารมี
ออกปากว่าร้านใดไม่คู่ควร แน่หนอนว่าผู้คนย่อมเชื่อโดยไม่ได้
ไตร่ตรอง แล้วจะยังมีใครกล้าไปซื้อของอีก ร้านย่อมถึงคราวปิด
ตัวลงในไม่ช้า

แต่ในเมืองเสวียนอวีน ชาวเมืองแทบทุกคนเคยใช้สินค้าจากร้านหลี่เซียวมาแล้วทั้งสิ้น ยามนี้เมื่อได้ยินชื่อเซียนเสว่ร็กกล่าวเช่นนั้น หลายคนกลับทำสีหน้าประหลาด

ไม่ใช่ว่าพวกเขาโกหก ของจากร้านไปหาลีนั้น เทียบกับของจากร้านหลี่เซียวแล้วยังด้อยกว่าอยู่หลายส่วน หากให้พวกเขาเลือกยอมเลือกสินค้าจากร้านหลี่เซียวก่อนเป็นแน่

“เดี๋ยวก่อน! เจ้าบอกว่าใครไม่คู่ควร?”

เสียงของเซียวหลิงอวีนดังขึ้นกะทันหัน นางแค้นเสียงเย็นจ้องมองชื่อเซียนเสว่ร็กที่หันกลับมาอย่างช้าๆ

“ที่ขำรังเกียจที่สุดก็คือผู้ที่พูดจาเลื่อนลอยไร้แก่นสาร หากจะพูดก็พูดให้ชัด ของผู้ใดไม่คู่ควร หากไม่ชี้แจงให้กระจ่างวันนี้อย่าหวังว่าจะได้ไปไหน!”

เมื่อเซียวหลิงอวีนเอ่ยถ้อยคำนี้ ทุกคนต่างตกตะลึงจ้องมองนางเป็นตาเดียว

นางหมายความว่าอย่างไรกัน ถึงกับไม่เกรงใจแม้แต่องค์หญิงเลยหรือ

ความหมายขององค์หญิงชัดเจนยิ่ง ผู้คนล้วนฟังออก แต่เซียวหลิงอวิ้นกลับจงใจย้อนถามกลับ นี่นับว่าเป็นการเผชิญหน้ากับองค์หญิงอย่างเปิดเผยแล้วกระมัง

ไม่ว่าอย่างไร คำพูดของเซียวหลิงอวิ้นล้วนแฝงกลิ่นอาย ดุจดินเอาไว้ชัดเจน

อวิ้นมัวปล้นกล่าวเสียงขุ่นทันที “เซียวหลิงอวิ้น เจ้าหมายความว่าอย่างไร ข้าเตือนว่าอย่าได้ก่อเรื่อง เจ้าจะชิงตำแหน่งเจ้าเมืองจากข้าก็ต้องดูกาลเทศะให้เหมาะสม! วันนี้เป็นวันที่องค์หญิงมาเยือนเมืองของเรา เจ้ากลับจงใจทำให้ข้าขายหน้าโดยละเลยพิธีต้อนรับองค์หญิง เรื่องนี้ข้ายังพอให้อภัยได้ แต่บัดนี้เจ้ากลับพูดจาเช่นนี้ เจ้ากำลังข่มขู่องค์หญิง กระนั้นหรือ!”

ถ้อยคำของอวิ้นมัววจใจแฉความทะเยอทะยานของเซียวหลิงอวิ้น พร้อมทั้งเตือนอี่เซียนเสวี่ว่าเซียวหลิงอวิ้นนั้น อวดดีเพียงใด ถึงขั้นไม่เห็นแม้แต่องค์หญิงอยู่ในสายตา

อี่เซียนเสวี่ซึ่งมีใจให้อวิ้นมัวอยู่แล้ว พอได้ยินว่าเซียวหลิงอวิ้นหมายจะชิงตำแหน่งเจ้าเมืองจากเขา ไบหน้าก็ฉวยแว

ขุนเคื่องเล็กน้อยพลงเอยว่า “อวดดีนัก ตำแหน่งเจ้าเมืองไซ้ว่า
สุนัขตัวใดก็ผันเอาได้! เชียวหลังอวัน เจ้าคิดจะข่มขู่ข้าด้วย
อีกคนหรือ”

เชียวหลังอวันจ้องมองอีเชียนเส่วอย่างเย็นชา เอยว่า
“เจ้าคงเข้าใจผิด ข้าเพียงต้องการให้เจ้าพูดให้ชัดว่าของผู้ใด
ไม่คู่ควร อย่าได้พูดคลุมเครือ ต้องเอยชื่อให้ชัดเจน!”

นี่เป็นครั้งแรกที่อีเชียนเส่วเผชิญหน้ากับเชียวหลังอวัน
โดยตรง พลันสัมผัสได้ทันทีว่านางรับมือยากเพียงใด อีกฝ่าย
ไม่เพียงมีนิสัยประหลาด แต่ยังใจกล้าเกินใคร ถึงกับกล้า
ล่วงเกินตนซึ่งเป็นถึงองค์หญิงสืบเอ็ดเช่นนี้

แม้ภายในจิตใจของอีเชียนเส่วจะเต็มไปด้วยความ
อามหิต ทว่าต่อหน้าผู้อื่นนางกลับไม่ค่อยแสดงออกอย่าง
โจ่งแจ้งนัก

นางหัวเราะเบาๆ เอยว่า “ที่ข้าพูดไปมิได้เจาะจงถึงผู้ใด
หากบางคนคิดจะโยงเข้าหาตนเอง เช่นนั้นข้าก็ไม่อาจห้าม
ความคิดของผู้อื่นได้กระมัง ท้ายที่สุดแล้ว พวกเขาย่อมรู้ตัวดีว่า
สินค้ำของตนอยู่ในระดับใด”

แม้คำพูดของอีเซี่ยนเสวี่จะไม่ได้ระบุชื่อชัดเจน แต่ทั้งถ้อยคำและท่าทีล้วนบ่งชี้ว่าเซียวหลิงอวินคือผู้ที่โยงเข้าหาตนเอง นั่นก็หมายความว่าเซียวหลิงอวินรู้ดีว่าสินค้าของตนด้อยคุณภาพ

เยว่จื่อหยวนถึงกับกลั้นหัวเราะไว้ไม่อยู่ รีบเสริมทันควัน

“นั่นสิ ทั้งที่รู้ตัวดีว่าขายของไร้คุณภาพยังจะห้ามไม่ให้ใครพูดอีก อย่างนี้ไม่เรียกว่าหน้าไม่อายหรือไร”

เซียวหลิงอวินได้ฟังก็กลับไม่โกรธ หากแต่ยิ้มพลาบเอ่ยว่า “ถูกแล้ว ผู้จัดการเยว่กั้วว่ได้ถูกต้อง เจ้าช่างรู้จักตนดีนัก รู้ว่าสินค้าของตนเอาไปอวดโฉมไม่ได้ ในเมื่อองค์หญิงมิได้หมายถึงร้านหลีเซียวของข้า เช่นนั้นข้าก็วางใจแล้ว มิฉะนั้นข้ายังคิดจะเชิญองค์หญิงทดลองด้วยตนเองว่าสินค้าของข้าเข้าชั้นหรือไม่ ที่แท้ก็หมายถึงของร้านไปหลีไม่คู่ควรนี่เอง ทว่าองค์หญิงยังเลือกเข้าพักที่ร้านไปหลี เช่นนั้นฐานะขององค์หญิงก็คง...”

เชียวหลังอวินยังไม่ทันพูดจบ แต่ผู้คนล้วนเข้าใจ
ความหมาย นางกำลังกล่าวว่ หรือว่าแม่แต่ฐานะขององค์หญิง-
อีเชียนเส่วเองก็ไม่คู่ควรเช่นกัน

ทันทีที่ถ้อยคำหลุดจากปาก บรรยากาศรอบกายก็
เย็นเยียบราวกับอากาศจะกลายเป็นน้ำแข็ง

ชาวเมืองพากันเงยบงัน ไม่มีผู้ใดกล้ากระตุ่นโทสะของ
อีเชียนเส่วในยามนี้

ทว่าเชียวหลังอวินกลับทำราวกับไม่รู้สิกรู้สาใด ๆ
นางยังคงยิ้มพलगกล่าวว่า “องค์หญิงค่อย ๆ เดิน ร้านหลี่เชียว
ของข้าไม่ต้อนรับผู้ที่ไม่เข้าชั้น”

สายตาของอีเชียนเส่วพลันเย็นเฉียบ ท่าที่อ่อนโยน
บนใบหน้าถูกลบหายจนหมดสิ้น นางกัดฟันเอ่ยเสียงแข็ง
“เชียวหลังอวิน เจ้าช่างทำให้ข้าแปลกใจยิ่งนัก ข้าอยากรู้เหมือนกัน
ว่าปากของเจ้าจะคมคายเช่นนี้ไปได้อีกนานเพียงใด”

สิ้นคำ อีเชียนเส่วก็สะบัดแขนเสื่อจากไปทันที

เยว้จื่อหยวนเห็นดังนั้นก็อดรู้สึกว่าเซียวหลิงอวิ้นสมอง มีปัญหาไม่ได้ องค์กรหญิงสิบเอ็ดมีอิทธิพลมากเพียงใดในแคว้น- เสวียนเย่ ไม่มีทางที่นางจะไม่ตระหนักรู้

การล่่วงเกินองค์กรหญิงสิบเอ็ดไม่ใช่เรื่องที่เซียวหลิงอวิ้น จะรับมือได้ หอตั้ตรั้ตติกาลกับเซียวหลิงอวิ้นก็ไม่สนิทชิดเชื้อ อันใดนัก หากเกิดเรื่องขึ้น หอตั้ตรั้ตติกาลไม่มีทางกล้าเสี่ยง ทำให้องค์หญิงขุนเคื่องเพราะเซียวหลิงอวิ้นแน่

เยว้จื่อหยวนรีบติดตามอี้อีเซียนเส่ว้เพื่อเชิญนางไปยัง ร่านไป่หลี่

แต่ทว่าอี้อีเซียนเส่ว้กลับตรงดิ่งขึ้นเกี้ยว พलगกล่าว กับอวิ้นม่่ว่ว่ “ม่่ว่ว่ ระยะเวลาต้องรบกวนท่านแล้ว”

ในเมื่อเซียวหลิงอวิ้นกล่าวว่าร่านไป่หลี่ม่่คู่ควร หากนาง ยังเข้าไปพักนั้นเท่ากับยอมรับว่าฐานะของตนก็ม่่คู่ควรเช่นกัน ดังนั้นร่านไป่หลี่ยอมม่่อาจพักได้อีก

อวิ้นม่่ว่เองก็เข้าใจข้อนี้ดี เขาพึงพอใจกับผลลัพธ์เช่นนี้ เป็นอย่างมาก

ดีมาก ตอนนี้อั้เขียนเส่ว้ต้องเกลียดเซียวหลังอวีนจนเข้า
กระดุกดำแ่งๆ เซียวหลังอวีนช่างโง่งอสิ้นดี ไม่มีทางเยียวยาได้
เขาคิดถูกแล้วจริง ๆ ไม่ว่าจะเซียวหลังอวีนจะเผชิญหน้ากับใคร
ก็อวดดีไปหมด โดยไม่รู้เลยว่าแท้จริงแล้วคนที่ตนล่วงเกินนั้น
เป็นใครกันแน่

ก่อนอ้เขียนเส่ว้จะจากไป นางปรายตามองเซียวหลัง
อวีนด้วยสายตาเย็บเย็น

ในดวงตาคู่นั้นเต็มไปด้วยความอำมหิตและความมืดมิด
ราวกับมีเงาแห่งความชั่วร้ายไร้สิ้นสุดแผ่ซ่านออกมา หากเป็น
คนอื่นที่สบตาเข้า แม้เพียงแวบเดียวก็จะรู้สึกหนาวสะท้านจน
สิ้นสะท้านทั้งร่าง ราวกับถูกพันธนาการไว้ด้วยมลทินอัน
น่าสะพรึงกลัวที่สุดในโลก

ทว่าเซียวหลังอวีนกลับเพียงแค่นหัวเราะเย็น นางไม่มี
ทางถูกสายตาเพียงครั้งเดียวของอ้เขียนเส่ว้ทำให้หวาดกลัวได้

กระทั่งเงาร่างของอ้เขียนเส่ว้กับอวีนมั่วลับหายไป
ที่ปลายถนน เหล่าชาวเมืองก็ยังคงตั้งตัวไม่ติด

จบแล้วอย่างนั้นหรือ!

เซียวหลิงอวีน[†]ล่วงเกินองค์หญิงสิบเอ็ดถึงเพียงนั้น
แต่กลับไม่มีการลงโทษใดๆ เลย?

เซียวหลิงอวีนถึงกับกล่าวว่าฐานะขององค์หญิงไม่คู่ควร
เซียวนะ!

ผู้คนรู้สึกว่าการณ์ทั้งหมดน่าเหลือเชื่อเกินไป เดิมที
พวกเขาคิดว่าจะได้เห็นศึกใหญ่เลือดสาดเสียอีก!

แต่จากเรื่องในวันนี้ ทำให้ทุกคนยิ่งรู้สึกที่เซียวหลิงอวีน[†]
ทั้งแข็งแรงแและเฉียบขาด แม้แต่องค์หญิงก็ไม่เห็นอยู่ในสายตา
ยังกล้าประจันหน้า มีหน้าซ้ำยังพูดจาแฝงแวงข่มขู่อีกต่างหาก
แค่ความกล้าก็ไม่ธรรมดาเสียแล้ว หากไร้ซึ่งพลังอันแท้จริง
เป็นไปไม่ได้เลยที่จะกล้าทำเช่นนี้

พวกเขาจึงยิ่งมองว่าเซียวหลิงอวีน[†]เต็มไปด้วยปริศนา

พร้อมกันนั้นก็รู้สึกว่าร้านหลีเซียวสูงส่งขึ้นอย่างมาก
จนแทบจะทัดเทียมกับร้านไป๋หลีแล้ว

บทที่ 248 ตะลึงงันดั่งท่อนไม้ (2)

ในจวนเจ้าเมือง

เมื่ออี๋เซี่ยนเสว้กลับถึงห้องพัก นางก็หยิบหุ่นกระดาศษีดำสนิทที่แผ่ไอสีดำทะมึนหลายตัวออกมา ดวงหน้าดูดันเอ๋ยสังเสียดเย็น

“ไปควักเครื่องในของเซียวหลิงอวินมาให้ข้าซะ!”

ดวงตาของหุ่นกระดาศษีดำพวกนั้นพลันเปล่งแสงสีเลือดวาบขึ้นคล้ายกำลังจะล่าเหยื่อ ท่าทางว่องไวดุจปีศาจหลบวูบหายไปจากห้องในพริบตา

เพียงแค่นี้ถึงเหตุการณ์ก่อนหน้าที่เซียวหลิงอวินทำให้ชาวเมืองที่มารอต้อนรับต่างพากันรีบจากไป มิหนำซ้ำยังทำให้นางถูกหยามเกียรติต่อหน้าผู้คนมากมาย อี๋เซี่ยนเสว้ก็แทบอยากจะบดกระดูกเซียวหลิงอวินให้แหลกเป็นผุยผง

“เซียวหลิงอวิน อีกไม่นานเจ้าจะได้รู้ว่า คนที่ล่วงเกินข้าจะต้องตายอย่างอนาถเพียงใด!”

ตลอดทั้งวัน ทั้งยันต์และไอสธที่มีอยู่ในคลัง ยกเว้นของระดับสูง
ที่ราคาสูงเกินไปแล้ว ที่เหลือล้วนถูกกวาดซื้อไปจนเกลี้ยง

แม้แต่เซียวหลิงอวีนเองก็ไม่คาดคิดว่ายันต์และไอสธของ
นางจะเป็นที่ต้องการถึงเพียงนี้

โชคดีที่ช่วงหลังมานี้ เด็กๆ ที่นางฝึกไว้ต่างก็สามารถ
วาดยันต์ขั้นสองลงไปได้แล้ว รวมถึงการหลอมไอสธระดับต่ำ
ก็เริ่มมีฝีมือ นางจึงไม่ต้องกังวลว่าของจะขาดหรือโหมทำจนล้า
เกินไป

อย่างไรก็ตาม เซียวหลิงอวีนก็คิดว่าหากสินค้ายังคงขาย
ออกไปได้รวดเร็วเช่นนี้ อีกเดี๋ยวคงต้องหาคนเพิ่มอีกสักหน่อย

เงินที่นางหาได้ตลอดช่วงที่ผ่านมาถูกใช้หมดไปในงาน-
ประมูลครั้งที่แล้ว มิหนำซ้ำยังต้องควักศิลาวิญญาณจากในบัตร์ดำ
มาใช้อีกไม่น้อย

ศิลาวิญญาณนี้หมดเร็วเกินไปจริงๆ

วันนั้นวันเดียว เซียวหลิงอวีนก็กวาดรายได้ไปร่วมหลาย
สิบล้าน หากผู้อื่นรู้ว่าการขายของเพียงวันเดียวของนางเทียบเท่า

รายได้ทั้งปีของคนอื่นแล้วยังมีหน้ามาบ่นอีกละก็ คงได้ถูกมองค้อนจนตายเป็นแน่

หลังรับประทานอาหารเช้า เชี่ยวหลังอวินก็เตรียมตัวฝึกตน

นางไม่ได้บอกใครว่าตอนนี้ระดับพลังที่แท้จริงของตนยังอยู่ที่ชั้นผลานดารา นี่เองจึงเป็นสาเหตุที่ไม่กี่วันก่อนนางถึงได้บาดเจ็บหนักจากการต่อสู้กับกานมั่วเจียน

วันนั้นหากไม่ใช่เพราะนางใช้เลือดจากบาดแผลเรียกดวงจิตอาฆาตของผู้ที่ถูกตระกูลกานสังหารออกมา นางก็ไม่แน่ใจเลยว่าเตาหลอมพิสุทธ์จะรับมือกับกานมั่วเจียนได้หรือไม่

เชี่ยวหลังอวินหยิบเตาหลอมพิสุทธ์ออกมา ภายในนั้นมีมวลพลังสีขาวบริสุทธิ์ขนาดเท่ากำปั้นอยู่สองก้อน

ไม่เสียแรงที่อีกฝ่ายเป็นถึงผู้ฝึกตนระดับแตกผลึกกับผลานดารา พลังวิญญานที่ได้มานั้นบริสุทธิ์ถึงเพียงนี้ เพียงพอให้นางฝึกตนทะลุถึงระดับแตกผลึกเลยที่เดียว!

ใช่แล้ว วันนั้นนางอาศัยช่วงชุลมุนกวาดซากศพของ
กานมัวเวียนและพวกทั้งหมดเข้าไปในเตาหลอมพิสุทธิ์ ก่อนจะ
หลอมจนหมดสิ้น

เชียวหลังอวินกำลังจะเริ่มฝึกตน ทว่าในจังหวะนั้นกลับ
รู้สึกว่ห้องพักเจียบเกินไป เจียบจนน่าขนลุก ไม่มีแม้แต่เสียงใด
ให้ได้ยิน

หากเป็นคนอื่นอาจมองว่าไม่มีอะไรผิดปกติ แต่ด้วย
ประสาทสัมผัสพิเศษของเชียวหลังอวิน นางก็รับรู้ได้ทันทีว่
ห้องนี้ผิดปกติไป และหากไม่จัดการกับความผิดปกตินี้ให้ดี
อาจนำมาซึ่งผลลัพธ์ร้ายแรงเกินกว่าที่นางจะจินตนาการได้!

เชียวหลังอวินไม่ลังเลแม้แต่บ่อย รีบขว้างยันต์ออกไป
ทันที

ทันใดนั้นยันต์ที่ขว้างออกไปปล้นเปล่งแสงเจิดจ้า
แสงนั้นแผ่ขยายเป็นวงคลื่นดูจะลอกน้ำกระเพื่อมไปทั่วห้อง
แล้วก็เผยให้เห็นหุ่นกระดาษขนาดสูงถึงเอวผู้ใหญ่อำนวนห้าตัว
ที่ซ่อนอยู่ตามมุมห้องทั้งสิ้น

หุ่นกระต่ายเหล่านั้นเมื่อรู้ว่าถูกพบเข้าก็ไม่คิดจะพรางกาย
อีกต่อไป รีบพุ่งเข้ามาโอบล้อมเซียวหลังอวินไว้ตรงกลาง

ทั้งร่างของพวกมันแผ่ไอสีดําหนาแน่นออกมาไม่หยุด
ยามที่อ้าปากกว้างก็เผยให้เห็นฟันซี่เล็กถี่แน่นอันแหลมคม
ราวกับปีศาจ

เมื่อเซียวหลังอวินเห็นหุ่นกระต่ายพวกนั้น ใบหน้าก็
เปลี่ยนสีทันที

“ห้ามารกระต่าย!”

นี่คือเวทควบคุมอันชั่วร้ายอย่างที่สุดแบบหนึ่งที่เซียว-
หลังอวินรู้จักในชาติก่อน ห้ามารกระต่าย หมายถึงหุ่นกระต่าย
ห้าตัวที่แช่ในโลหิตแท้ของผู้ควบคุมเป็นเวลาเจ็ดเจ็ดสัปดาห์
แล้วจึงใช้ดวงวิญญาณอาฆาตนับร้อยหลอมรวมขึ้นเป็นสิ่ง
ชั่วร้ายที่เต็มไปด้วยจิตอาฆาตรุนแรง

พวกมันเปรียบเสมือนเครื่องจักรสังหารที่คลั่งไคล้
การนองเลือด ยิ่งสังหารมากเท่าไร ไอมืดดําที่แผ่ออกมาก็ยิ่ง
รุนแรง ผิวกระต่ายทั้งตัวก็ยิ่งดําสนิทขึ้นเท่านั้น

เซียวหลิงอวีนจ้องมองห้ามารกระดาศตรงหน้า เห็นไอ
ซัวร้ายลอยพุ่งจนทะลุเพดาน ก็เดาได้ทันทีว่าชีวิตที่สังเวยให้
พวกมันต้องมีไม่ต่ำกว่าหมื่นคน!

ถึงขั้นนี้แล้วยังไม่ถูกสวรรค์ลงทัณฑ์ แสดงว่าผู้ที่สร้าง
ห้ามารกระดาศเหล่านี้ต้องเป็นปรมาจารย์สี่วิญญาณ หรือไม่ก็
ผู้ที่มีวิชาฮวงจุ้ยล้ำลึกจนสามารถบังตาฟ้าดินได้

หากวันนี้นางสามารถกำจัดพวกมันได้ ไม่เพียงจะเป็นผลดี
ต่อตัวเอง แต่ยังเป็นกุศลยิ่งใหญ่สำหรับเด็กในครรภ์ด้วย!

เซียวหลิงอวีนไม่รอให้พวกมันลงมือก่อน นางเหมือน
หมาป่าที่เห็นลูกแกะ รีบเป็นฝ่ายออกมือ ใช้นันต์ปิดผนึกห้อง
อย่างแน่นหนาทันที

วันนี้...ห้ามารกระดาศพวกนี้ อย่าหวังว่าจะหนีรอดไปได้
แม้แต่ตัวเดียว!

พวกมันก่อกวนก่อดวงวิญญาณอาฆาตมาดมาจนเริ่ม
มีจิตสำนึกในตัวเองแล้ว แต่ก็ไม่คาดคิดเลยว่ายังไม่ทันได้ลงมือ
สตรีที่อ่อนแอจนแทบไม่รู้สึกรถึงพลังวิญญาณกลับกล้าท้าทาย
พวกมัน!

ห้ามารกระดาศเผยรอยยิ้มที่นำขนลุกออกมา ไอมืดดำ
ทั่วร่างแผ่คลุมไปทั่วทั้งห้อง แม้ในห้องจะมีไข่มุกรัตรีอยู่ ทว่า
ตอนนี้กลับมืดมิดจนไม่เห็นแม้แต่นิ้วมือตนเอง

ร่างของพวกมันยึดดอกเหมีนเงาแปรเปลี่ยนเป็น
คลื่นหมอก มีอนิ้วเรียวยแหลมแทงตรงมายังเซียวหลิงอวิ่นราวกับ
จะฉีกนางเป็นชิ้นๆ

ทว่าในห้องที่มีตสนิทไร้แสง เซียวหลิงอวิ่นกลับยังยืน
อย่างมั่นคง ใช้หอกทะลวงสังหารแทงสวนออกไปอย่างแม่นยำ
ตัดแขนของห้ามารกระดาศเหล่านั้นขาดกระเด็น

“ซี้ด!”

ห้ามารกระดาศจ้องมองมือที่ขาดของตัวเองด้วยความ
ตื่นตระหนก พวกมันควรจะกลายเป็นเงาไปแล้ว ถึงอย่างไรก็
ไม่น่าถูกผู้ฝึกตนโจมตีได้ แต่ตอนนี้ มือของมันหายไปแล้ว
จริง ๆ!

พวกมันรีบจะเข้าไปเก็บเศษมือกระดาศที่ขาดตกลง
บนพื้น แต่กลับถูกสายลมจากชายแขนเสื้อของเซียวหลิงอวิ่น
กวาดใส่กระเด็นเข้าเตาหลอมพิสุทธิ์ข้างกายนางโดยตรง

ห้ามารกระดาศกรักรัองเสียงหลอนอย่างนำกลัว เพราะ
บัดนี้มันสูญเสียงการเชื่อมต่อกับมือข้างนั้นโดยสิ้นเชิงไปแล้ว!

พวกมันโกรธจัด แต่ละตนแยกเขี้ยวอ้าปากกว้างหมายจะ
ขย้ำเขี้ยวหลังอวีนให้ตาย ร่างทั้งร่างปล้นกลายเป็นหมอกดำทะมึน
อีกครั้ง

หากเป็นผู้ฝึกตนทั่วไป ย่อมไม่อาจทำอันตรายห้ามาร-
กระดาศพวกนี้ได้แม้แต่น้อย ทว่าขณะที่พวกมันถาโถมเข้ามา
เขี้ยวหลังอวีนกลับยืมเขี้ยว ใช้ฝ่ามือเดียวตบพวกมันเข้าเตาหลอม-
พิสุทธิ์ที่ละตัว!

ในฉับพลัน แสงสว่างก็กลับคืนมาสู่ห้อง หากไม่ใช่เสียง
กรักรัองอันโหยหวนของห้ามารกระดาศที่ดังออกมาจากเตาหลอม-
พิสุทธิ์ พุดไปก็คงไม่มีใครเชื่อว่ามีเรื่องใดเกิดขึ้น

เขี้ยวหลังอวีนรีบใช้พลังวิญญูณหลอมพวกมันต่อทันที

แม้ห้ามารกระดาศเหล่านี้จะเต็มไปดด้วยไออัปมงคล แต่นั่น
ไม่ใช่ปัญหา เพราะตราบใดที่ยังมีเตาหลอมพิสุทธิ์ ทุกอย่าง
ก็สามารถแปรเปลี่ยนเป็นพลังวิญญูณอันบริสุทธิ์ได้

พลังในห้ามารกระดาศพวกนี้ไม่ต้อยไปกว่าของกาน-
มัวเจียนแม่แต่น้อย!

“พวกเจ้าห้ามารกระดาศนี่มันโง่จริง ๆ ไม่รู้จักดูให้ดีกว่าข้า
เป็นใคร ยังกล้ามายั่วโมโหกันถึงที่!”

เซียวหลิงอวินแม่จะไม่ถนัดด้านการฝึกตนมากนัก
แต่หากเทียบกับศาสตร์ฮวงจุ้ยตรวจภูมิพยากรณ์แล้วละก็
พวกนั้นยังต้องคุกเข่าเรียกนางว่าท่านยายด้วยซ้ำ ไม่เช่นนั้น
ชาติที่แล้วคงไม่อาจทำให้ผู้คนทั้งหมดยอมสยบได้

จวนเจ้าเมือง

อี่เซียนเสว้ที่กำลังนั่งปักผ้าเช็ดหน้าซึ่งสามารถใช้เป็น
อาวรุได้อยู่ในห้อง รอข่าวของห้ามารกระดาศด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน
ทว่าอยู่ดี ๆ นางก็อาเจียนโลหิตออกมาเต็มปาก

ใบหน้าซีดเซียวในพริบตา และแม่แต่รูปลักษณะก็ราวกับ
แก่ลงไปหลายปี

อี่เซียนเสว้หน้าซีดเผือด ตกใจสุดขีด

“เกิดอะไรขึ้น! ทำไมถึงเป็นแบบนี้! เกิดอะไรขึ้นกันแน่!”

นางไม่กล้าคิดด้วยซ้ำว่าอาจเป็นเพราะห้ามารกระดาศ
เกิดปัญหา ห้ามารกระดาศคือไฟตายของนาง หากพวกมัน
เกิดปัญหา...

อ้เซียนเส่ว่ร้ายหน้าไม่หยุดอย่างบ้าคลั่ง

“ไม่! ต้องเกิดเหตุฉุกเฉินบางอย่างแน่ๆ! ต้องใช่แน่ๆ!”

นางกัตปลายลิ้นเพื่อพ่นโลหิตแ่ท์ออกมา ตั้งใจจะใช้เรียก
ห้ามารกระดาศกลับมา ทว่าแม้จะพ่นโลหิตออกมาหลายครั้ง
จนแทบกัตลิ้นขาด นางก็ยังไม่อาจสัมผัสได้ถึงร่องรอยของ
ห้ามารกระดาศแม้แต่่น้อย

ทั้งที่ราชครูเคยกล่าวไว้ชัดเจนว่า ห้ามารกระดาศนี้
นางหลอมขึ้นด้วยตัวเอง หากอีกฝ่ายไม่ใช่ปรมาจารย์สี่-
วิญญาณที่เหนือกว่านางแล้วละก็ ไม่มีทางหลบเลี่ยงกรงเล็บ
ของพวกมันได้แน่นอน!

อ้เซียนเส่ว่พยายามห้ามตัวเองไม่ให้สั่น เพราะเกรงว่า
เพียงคิดมากเกินไปก็อาจถูกความคิดของตนหลอกหลอนเอาได้

ไม่ใช่ฝีมือของเซียวหลิงอวิ้นแน่! ความเป็นไปได้มากที่สุดคือเป็นฝีมือคนของหอตัดรัตติกาล!

มีเพียงคนของหอตัดรัตติกาลเท่านั้นที่มีความสามารถในการจัดการห้ามารกระดาษของนาง!

“เซียวหลิงอวิ้น เจ้ากับหอตัดรัตติกาลมีความเกี่ยวข้องอะไรกันแน่!”

อีเซียนเสว่ซบเซียวเคี้ยวพันคิด นางอยากลากเซียวหลิงอวิ้นมา แล้วบีบคอเค้นถามให้รู้ชัดว่าอีกฝ่ายเกี่ยวข้องกับหอตัดรัตติกาลอย่างไร

นางสูดหายใจลึกอยู่หลายครั้ง จนในที่สุดก็กล่าวอย่างเย็นชาว่า “ดูท่าคงต้องจับหุ่นเชิดขุนศึกมาหลอมเสียที! เมื่อขำมีหุ่นเชิดขุนศึกอยู่ในมือ ต่อให้เป็นคนของหอตัดรัตติกาลก็อย่าหวังว่าจะรอด!”